

ripidova Medea — skladnja srbsko - hrvaškega jezika — Geschichte der griechischen Philosophie — itd. itd., vrhutega pa še sanskrit, primerjajoča slovnica grškega jezika — in zopet takó dalje. Človek kar ne vé, kaj bi si izbral, tako je vse lepo, zanimivo! A kolegnina!! Denar ima tudi tukaj prvo besedo; in pomisli: prvi človek, s katerim sem imel opraviti na vseučilišču, je — „quaestor“ — ki hoče imeti samo denar, in je torej prav take vrste mož, kakor so bili kvestorji v starem Rimu. A tega mož ne pomisli, kolika „quaestio“ je, kje jemati?

A sedaj moram skleniti; moj sobni tovariš, pravnik Zmagoslav Drzen, ki študira že tretje leto na Dunaju in ima že prvi državni izpit, me sili, da hitro končam. Danes gremo v Prater, gre nas pa več; do večera ostanemo tam v kakšni gostilni, potem pridemo nazaj v mesto, gremo kam večerjat, morda h „Kellnerju“, potem v kavarno, potem „krok“ — „Sperrsechserl“ sem plačal vse večere — zjutraj bomo spali, ker ni še predavanj, morda do 20. t. m. še ne, no, potem gremo zopet v kavarno, potem kosit itd., takó, da res nimam časa, pa ga nimam Seve, Ti si lepo že štiri dni v zatišju ljubljanskega semenišča, morda boš torej zmajeval z rameni, morda pa Ti bodo tudi rastle skomine, ko

boš čital te-le vrstice, ter se boš držal, kakor Štajerci v narodni pesmi o „Ravbarju“:

Štajerci so list prebrali,
grenko, kislo se držali...

Utut id est, pozdravi vse bivše sošolce,
zdravstvuj i Ti! V kratkem več!

Tvoj

Ivan.

PS. Kmalu bi bil pozabil omeniti, da stanuje z menoj tudi Ivan Ivančič, filozof 4. leta, najnadarnejši dijak, kar jih je imela kdaj ljubljanska gimnazija, pesnik in učenjak obenem; poleg Drzna še jurist Dobravec. Mirna duša! — A Drzen je res imeniten fant! Davi je prišel tako „meglen“ domov, da se še sezuti ni mogel; sezul je samo en črevelj, drugega je hotel, a je v tem — zaspal... Dobili smo ga v trdem spanju, z obema rokama držečega obuti drugi črevelj!... Ta črevelj! Dà, pa še to Ti moram povedati, da imajo nas „filozofe“, t. j. vse tiste, ki smo vpisani na filozofski fakulteti, za same — bedake. Jurist, medicinec, agronom, veterinar, dà, tudi teolog, vse je pametno, samo mi filozofi — norci! Taki grozni predsodki! No, mi molčimo, ker vemo, da brez nas ni gimnazij, torej tudi vseh drugih „pametnih“ poklicev ne! Še enkrat: Z Bogom!

Ivan.

Moji dnevi.

Moji dnevi, kam hitite,
da za vami jaz ne znam?
Moje nade, kam bežite —
zdaj ste tukaj, zdaj ste tam.

Moji dnevi odhiteli
mlade nade s sabo vzeli...
a za njimi jaz ne znam —
kdo pové mi: kod in kam? —

Ljudmila.

Pesem o bajki.

Zlatolaska bistrooka,
le upiraj v me poglede,
a nikar si ne domišljaj,
da prodreš do srca srede!

O, nič več kot prejšnje čase
bajke stare ne verjamem:
da prelestno se zrcali
duša že v pogledu samem!...

Leo Levič.